

Γράφει ο **Υπαρκτός**

Η λογοκρισία των λοβοτομημένων υπαλλήλων της διεθνούς ελίτ, καμουφλαρισμένης με την ιδιότυπη εικόνα της δημοκρατικής ομπρέλας και της πλειοψηφίας του κοινοβουλίου, προσπαθεί να προχωρήσει σε ακόμα μια απόπειρα **συρρίκνωσης των δημοκρατικών κεκτημένων** εκμεταλλευόμενη την πανδημία.

Στόχος τώρα **η τέχνη**, όπου λιμνάζει η αναλγησία των «τρομοκρατών» απέναντι στην καθόλα σύμφωνη με το κοινό αίσθημα οργανωμένη κοινωνία. Το οινόπνευμα και το πετρέλαιο των αντιδράσεων πρέπει να εξαφανιστούν πλήρως για να μην υπάρχει ούτε μια σπίθα.

Είναι γνωστό ότι η τέχνη αποτελούσε στέκι κοινωνικής μόρφωσης και εξέφραζε τους πόθους και τον πόνο της εργατικής τάξης που ονειρευόταν κάτι παραπάνω από τη δουλειά της, κάτι μικρό και όμορφο βγαλμένο από την φαρέτρα των ονειροπολήσεων των κοινών θνητών. Αυτήν την τέχνη, την πάντα εναντίον της εξουσίας καθώς αγαπά το όμορφο, θέλουν να σβήσουν. Η εξουσία μαζί με τα τσιράκια της μισούν οτιδήποτε λαϊκό και επιδιώκουν να φιμώσουν την σκέψη και την φωνή οποιουδήποτε τολμά να αντιδράσει στη σημερινή ασχήμια.

Αν αρκεστούμε στην παραδοχή των αυτολοβοτομημένων σκλάβων που αναζητούν τις αλυσίδες τους γιατί φτιάχνονται με οτιδήποτε τους αντιμετωπίζει σαν ήσυχα ανθρωπάκια και φιλήσυχους νοικοκυραίους, τότε η λογοτεχνική έκφανση της δυστοπίας που προοικονομείται είναι η μυωπική τρέλα των δούλων του μεγαλειώδους συστήματος που υπηρετούν. Το σαράκι της υπακοής και της καλής ζωής που διαφημίζεται από τους πωλητές ζών τρώει κάθε ίχνος συναισθήματος σε αυτούς που δεν έχουν καμία έννοια για τον συνάνθρωπο που πεθαίνει και παπαγαλίζουν το προσευχητάρι κάθε βράδυ σαν καλοί

χριστιανοί και φιλόανθρωποι.

Η τέχνη που πρέπει να λείπει την αλήθεια, διαλέγοντας **ποια από όλες τις αλήθειες** πονάει περισσότερο και δεν περιορίζεται στο πόσο όμορφο είναι το λουλούδι που ανθίζει, μπαίνει ακόμα μια φορά στο στόχαστρο για να της κόψουμε το πόδι και να μην μπορεί πια να περπατήσει. «*Για μια ελευθερία που από μακριά φαινότανε τόσο πλατιά*» έλεγε ο Ιάκωβος διά του στόματος της Τζένης και σκέφτομαι πόσο τη μικραίνουμε μέρα με τη μέρα. Το εργοστάσιο του καταναλωτισμού δε θέλει προβληματικά προϊόντα και η μηχανή θα πρέπει να τελειοποιηθεί ούτως ώστε κάθε φορά τα επόμενα προϊόντα να βγαίνουν όλο και περισσότερο υποτακτικά.

Ιδανικά δε θα χρειάζεται καν η λογοκρισία αφού σε επόμενο χρόνο οι συμπολίτες είναι εκείνοι που θα κρίνουν τις δηλώσεις των καλλιτεχνών ως προκλητικές. Μπορούμε ως ατυχές παράδειγμα να φέρουμε τις αντιδράσεις της κοινωνίας σε περιπτώσεις κακοποιημένων γυναικών που τις έδινε μία να πέσουν στην χωματερή των ξερασμένων από την κοινότητα ανθρώπων που δε θα ξαναδούν το φως της αισιοδοξίας. Ο οργανισμός του υπουργείου λογοκρισίας που τόσο αγάπησε το υπουργείο παραγωγής αλεσμένων εγκεφάλων έβγαλε στη φόρα το νοσηρό τμήμα μιας κοινωνίας που αρέσκεται στον αποκεφαλισμό της διαφορετικής σκέψης ως φαινομένων μη αποδεκτών από τις παραδοσιακές αξίες της. Και όταν οι παραδοσιακές αξίες ενσωματώνονται στην καπιταλιστική μηχανή γίνονται καταπέλτης σαν ένα σύννεφο που πετάει τσεκούρια στα κεφάλια των απροστάτευτων του συστήματος.

Είμαστε εδώ για να γίνουμε το στρώμα που θα σώσει την κοινωνία από την ολική διάλυση του ιστού προστασίας της.

Είμαστε εδώ για να υπάρχει σοβαρή τέχνη που θα είναι φορέας αντίστασης και αφύπνισης και θα παραδώσει στην επόμενη γενιά κάτι περισσότερο από την ωδή στους ωραίους κώλους.